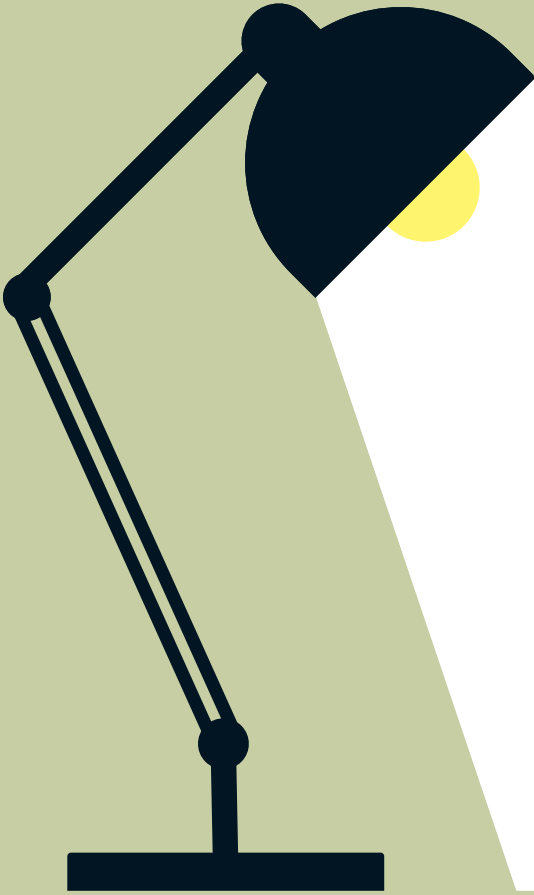

biblioteca
Flanagan

Flanagan 007

Andreu Martín
Jaume Ribera

fanbooks

ANDREU MARTÍN
JAUME RIBERA

FLANAGAN 007

Fanbooks

© Andreu Martín i Jaume Ribera, 1998
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Aquest llibre es va publicar per primera vegada
a l'Editorial Columna l'any 1998.

Primera edició en aquest segell: maig del 2022
ISBN: 978-84-18327-86-5
Dipòsit legal: B. 6.354-2022
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

L'amiga Mesamiga

Aquell dimarts, primer dia de classe després de la Setmana Santa, no vaig anar a escola. Ni dimecres, ni dijous, ni divendres. Estava massa ocupat salvant la vida de la meva germana. No sé si recordeu com va començar tot.¹

La Blanca i jo ja havíem passat la fase d'enamorament ferotge i havíem accedit a la fase d'una relació assossegada i serena, una felicitat tranquil·la i estable. La nostra passejada d'aquell dia no havia estat un final espectacular ni especialment emotiu. D'aquella passejada i del petó que ens vam fer en arribar al bar del meu pare només puc dir-ne que per a mi no era un final, era una continuació, una meravellosa continuació.

Si aquell petó de comiat va ser especialment significatiu és perquè, en entrar a casa, em vaig trobar la mare plorant.

—Què passa?

—La teva germana, que no apareix per enlloc! Que hauria d'haver tornat avui! Que hem trucat al seu promès i ens ha dit que no van marxar plegats aquesta Setmana Santa, que es van barallar el dia que havien de marxar! Fa més d'una setmana...!

Em vaig quedar de pedra, garratibat per un calfred.

1. Ho vaig explicar a *Flanagan Blues Band*.

I el meu pare va venir corrents i, amb una expressió molt greu, em va dir:

—L'has de trobar, *Juanitu!* No ets detectiu? Doncs l'has de trobar! Fes el que vulguis, però troba-la!

Detectiu, detectiu! De detectiu, res! No en soc, de detectiu! En fi, ja sabeu com me la vaig guanyar, la fama. Investigava cosetes dels meus companys de classe, ximpleries sense importància, i així guanyava alguns diners. Que si a una li havien robat el diari personal i, morta de vergonya, em demanava que el recuperés abans que no li fessin xantatge. Que si l'altre volia un informe sobre les notes que el seu pare treia *de veritat* quan anava a l'escola, per no haver de continuar sent objecte de comparacions humiliants... Johnny Flanagan, el terror dels pares mentiders, dels lladres de diaris personals i dels enamorats tímids que enviaven poemes anònims. És veritat que, investigant petites foteses com aquestes, m'havia trobat amb casos terribles, com ara assassinats i tràfic de drogues i coses per l'estil, i fins i tot n'havia resolt uns quants i fins i tot m'havia fet un nom a la comissaria de policia del barri, però això encara no em feia detectiu professional.

Tanmateix, el cert és que jo ja me n'havia sortit de situacions més difícils que aquella que em plantejava el pare, i, donat que es tractava de la desaparició de la meva germana, no m'hi podia negar.

—Em podeu dir què coi passa, exactament? —vaig exigir.

El pare se'm va encarar i em va posar les mans sobre les espatlles.

—Ens ho pots dir tu?

—Que si us puc dir què?

—El que et va dir ella abans de marxar.

Em mirava fixament als ulls, com si en comptes de ninetes hi tingués l'agulla d'un detector de mentides. Li interessava més el que jo ja pogués saber que no pas el que pogués esbrinar com a detectiu.

—A què estem jugant? —em vaig queixar.

—Hi ha coses que no se'ls diuen, als pares. Però entre germans...

—Que no en sé res, de debò! No em va dir res!

Des del bar, un client reclamava l'atenció d'algú:

—Ei! Qui serveix, aquí? Que no hi ha ningú?

La mare m'ajudava:

—Que no en sap res, home, ja t'ho ha dit. Què vols que sàpiga? A la Pili l'han segrestada!

Tot i que l'experiència m'ha ensenyat a posar en quarantena les afirmacions de la mare, no vaig poder evitar l'ensurt.

—Segrestada?

—Sí, sí, segrestada, segrestada! —insistia la mare, mentre el pare es fregava la cara amb una mà i no sabia on mirar.

—Bah, bah, bah, bah —deia. No volia ni pensar-hi.

—Ja heu avisat la policia? —vaig dir.

—És clar que no! —va udolar el pare—. Que no l'han segrestada, la Pili! Què vols que ens demanin, a nosaltres, com a rescat? Cinquanta caixes de cervesa? Cent tapes d'olives farcides? La Pili s'ha escapat de casa! S'ha ficat en un merder, i per això no vol que avisem la policia!

—Així que has penjat el telèfon, tu mateix has dit que l'havien segrestada! —el va acusar la mare.

Jo no em vaig poder contenir més:

—Però em podeu explicar de què va, d'una vegada?

—Vaig adjectivar la paraula «vegada» amb una paraula malsonant—. Qui ha trucat?

—La Pili —va dir el pare, com si fos el més natural del món.

El client del bar reclamava ara la presència d'un cambrer picant amb la mà sobre el taulell. El pare es resistia a deixar-me sol amb la mare.

—Ves a veure què volen, no? —deia ella.

—Ves-hi tu!

I jo:

—La Pili?

—Sí, la Pili.

—Ei, què està passant, aquí? —xisclava el client, impacient, al bar—. Que m'he de servir jo mateix? No he vist que hi posi «self-service», a la porta!

El pare va esbufegar amb prou força per inflar de cop el globus aerostàtic dels germans Montgolfier i va sortir fent gambades cap al bar. Un segon després, el sentíem udolar:

—No, home, no, ja el serviré jo! Amb molt de gust! Què vol? Lleixiu, mata-rates, un còctel de suc de vàter?

—Però què diu? Que està boig? —el client, amb un fil de veu.

—Doncs si vol una altra cosa, s'espera! I si no té espera, se'n va a un altre bar! Entesos?

Allò sí que em va esgarrifar, perquè donava una idea clara de l'estat d'ànim del pare. Fins a aquell moment, sempre l'havia vist sotmès al negoci familiar, passés el que passés. Un mite que queia per terra.

Mentre continuava la discussió al bar («Doncs jo vull un vermut i vostè em posarà un vermut!», «Què s'hi juga que no?»), la mare s'explicava:

—La Pili acaba de trucar. Diu «No us amoïneu per mi, estic aquí amb el nòvio», i que sobretot no aviseu la policia, que no li passa res. Però el pare de seguida s'ha mosquejat. Perquè havíem parlat amb el seu nòvio, el Paco, i ens havia dit que havien renyit, i diu el pare: «Amb qui estàs, amb el Paco?». I diu ella: «Sí». El pare: «Mentida, perquè el Paco és aquí, a Barcelona!». I ella: «Ai, no, que estic amb el Carles! I, sobretot, que no aviseu la policia, que no em passa res!»; i ha penjat. I el pare de seguida ha dit: «L'han segrestada. He notat com li tremolava la veu!».

—Us han demanat rescat?

—No, no.

Arribava el pare, tot esverat.

—Què li has explicat?

—Tot.

—I...?

Ja m'havien encomanat l'esglai.

—Segur que estem fent una muntanya de no res —vaig dir mentre corria cap a l'habitació de la Pili.

No em va costar gens trobar la seva agenda d'estudis. Els pares guaitaven per damunt de la meua espatlla. A la *c* no hi havia cap Carles. A la *p* hi vaig trobar el número de telèfon del Paco. D'allà el devia haver tret el pare. I a la *i*, entre «Infor» i «Italianos (Los)», el número de la seva amiga Isabel. Hi deia: «Isabel Mesamiga». Ja en tenia prou, per començar.

—Tu no tenies un amic detectiu? —preguntava el pare, com si s'hi hagués repensat.

Mentre marcava el número del Paco, vaig recordar l'embolic en què ens havia ficat, passades les festes de Nadal.

El pare m'havia encarregat que esbrinés qui era i com

era el misteriós nòvio de la Pili, del qual la resta de la família només coneixíem el nom de pila, Paco. I jo, per circumstàncies que explico detalladament a *Alfagann és Flanagan*, em vaig inventar els seus cognoms (Tarrés Muñoz) i la resta de la seva vida. Que treballava en un banc, que era un bon partit. Això sense haver-lo vist mai a la meva vida. I vet aquí que un dia es presenta a sopar la Pili amb el seu nòvio, que va resultar que es deia Paco Tarrés Muñoz i que treballava en un banc i era un bon partit. Em van saltar els ulls de les òrbites, amb dues molles darrere, com als tebeos. Tot era un muntatge de la Pili, és clar, però hi vaig caure de quatre potes. I no havia tornat a saber res més d'aquella història.

No vaig saber-ne res fins que, aquell dia, li vaig trucar.

—Paco? Soc el Joan Anguera, el germà de la Pili, el Flanagan.

—Ah.

—Vull parlar amb tu.

Feia una setmana que havíem tingut bronca a casa, i bronca de la grossa. La Pili havia anunciat que se n'anava de vacances amb el nòvio, tots dos sols, a Venècia. El pare s'havia enfilat per les parets i la Pili havia sortit amb una energia que ningú no li coneixia. «Me n'aniré si vull, i si no vols que torni, no tornaré!», havia cridat, abans d'eixordar-nos amb un cop de porta definitiu. No hi havia hagut manera de parar-la.

—Ja vaig parlar amb el teu pare —em va dir el Paco amb veu fúnebre—. La Pili i jo vam trencar.

—I què més li vas dir, al pare?

—Res més. No em va preguntar res més.

Em semblava una mica tanoca, aquell pobre xicot.

—No li vas dir quan vau trencar, ni per què, ni quan

va ser l'última vegada que la vas veure? —«No», anava dient ell. «No». I el pare, que no havia preguntat res. No sé de qui ho dec haver heretat, això del pesquis—. Doncs, apa, explica-m'ho a mi.

—Bé... —Tot d'una em va semblar que li tremolava la veu i em vaig témer el pitjor—. Vam trencar fa dos o tres mesos. A finals de febrer. —«Òspita!», vaig pensar. I ell es va llançar a un relat exhaustiu de tot el que va passar aquell dia terrible en què la Pili va dir que el deixava. La data exacta, l'hora, el minut i el segon, el temps que feia, el temps previst, la roba que duia la meva germana, la roba que duia ell, el que havien predit els horòscops del diari... Jo intentava tallar-lo, però no em feia cas. Parlava amb tanta vehemència que gairebé m'omplia l'orella de capellans a través de l'auricular del telèfon. De sobte, em va eixordar amb un crit escanyat—: M'estava enganyant amb un altre! —Semblava a punt de plorar! Socors! Havia de tallar-li el rotllo abans que no fos massa tard—. Jo li donava tot el que em demanava, saps, Joan? Sempre em vaig portar bé amb ella. I ella, en canvi, va conèixer algú i...

—Molt bé, gràcies...

—No, per favor, no pengis! —va marranejar, amb un plor descarat—. M'agrada parlar d'ella. Abans, em passava hores i hores parlant d'ella amb els meus amics... Ara, no sé ben bé per què, em giren l'esquena. No te'n pots refiar mai, dels amics, Joan. Tu, en canvi, ets el seu germà. És una mica com si fóssim de la família...

Allò ja va ser massa. El cunyat Flanagan va respondre amb un exabrupte i va penjar de cop.

Els pares em miraven com si fos cirurgià i estigués fent una operació a cor obert, les pupil·les dilatades, mossegant-se els punys com antropòfags famolencs.

—Què t'ha dit, què t'ha dit?

—Que van partir peres amb la Pili, però d'això ja en fa dos mesos.

—I aleshores, qui era el seu nòvio? Qui és aquest Carles de qui parla? Amb qui havia d'anar a Venècia?

—No ho sé.

No em vaig donar temps per plantejar-me qüestions ni enigmes. Per evitar aquelles terrorífiques mirades d'angúnia, vaig decidir que amb la Isabel Mesamiga hi parlaria l'endemà i personalment. Vaig dir que volia estudiar els papers de la Pili (a més a més era una bona excusa per tafanejar-li els secrets) i que necessitava molta concentració, i d'aquesta manera vaig ajornar els sentiments d'angoixa.

—I la teva germana? —va fer la mare, tremolosa.

—La meva germana ha trucat per dir que estava bé! —vaig cridar—. No entenc res! Truca per dir que està bé i de seguida penseu que està malament! Sempre dieu «Si has d'arribar tard, truca», i ara, quan truca per dir que no us amoïneu, encara us amoïneu més!

És mentida. No vaig ajornar les inquietuds. Vaig eludir l'angoixa compartida, però de nit i sol no vaig poder aclucar l'ull pensant en la Pili. Suposo que tant els pares com jo ens esforçàvem a pensar que a la Pili encara li durava la bronca d'abans de vacances i que estava castigant una mica el pare per tots aquells crits i aquelles amenaces de feia una setmana. Deduíem que si li tremolava la veu quan parlava amb el pare per telèfon, era a conseqüència dels esgarips que, amb tota probabilitat, li estava adreçant el pare. I volíem creure que si no tornava era perquè no li donava la gana, perquè estava furiosa i/o molt enamorada. Tant de bo que estigués vivint un *amour fou* amb

un noi ben maco (aquell Carles!), alt i fort i complaent i sensible. Tant de bo, perquè si no...

Era aquest «si no» el que no em deixava dormir. Surten tantes coses als diaris... No volia ni pensar-hi. Però no m'ho podia treure del cap. Per què havia de dir, la Pili, que no avisessin la policia? D'on havia tret aquell Carles que substituïa el Paco? Tenia raó el pare quan deia que li notava por i tremolor a la veu?

L'endemà em vaig presentar a la porta de l'institut a primera hora, quan hi entraven tots els meus companys. La Maria Gual, amb la brusa cenyida que es posa per fer quequejar el profe de socials, em va picar l'ullet.

—Has crescut un parell de centímetres, Flanagan, o és que avui no m'he posat tacons?

—No, no te'ls has posat. Portes ferradures, com sempre. Se't deuen haver gastat.

—Ha, ha.

La Vanessa Banús, Cos Deu, anava molt ufana i aprofitava l'absència del seu nòvio Xarxeneguer, convalescent en un hospital, per coquetejar amb dos o tres espatlluts bavosos.

—Ei, que no vens a classe, Flanagan?

—No, avui no.

Quan la Isabel em va veure de lluny i va comprendre que l'estava esperant, va obrir amb espant els ulls endormiscats i es va aturar en sec. Subjectava els llibres contra el pit, com fan moltes noies, i a mesura que s'apropava, a poc a poc, em va semblar que els feia servir com a escut, per protegir-se de mi. Era una noia alta però fràgil, com de porcellana. Duia mal pentinats els cabells arrissats i rossos i semblava que s'hagués disfressat per protagonitzar un western.

Vaig fer un pas cap a ella i em va semblar que estava temptada d'esquivar-me, o de canviar de direcció, o d'arrencar a córrer. A l'últim moment, però, va fer un esforç suprem i em va mirar a la cara.

—Et volia venir a veure —es va excusar sense que jo hagués de preguntar-li res—, a tu o als teus pares, però no m'hi vaig atrevir.

Per tal de no haver de suportar la meva mirada inquieta, es dedicava a obrir la motxilla, en treia una carpeta i buscava alguna cosa entre folis i folis d'apunts.

—Què ens volies dir? —la vaig apressar.

Va ser aleshores que em vaig adonar que estava molt nerviós, gairebé diria que exaltat. No sé si em coneixeu aquest estat d'ànim, que m'agafa molt de tard en tard. Normalment soc una persona tranquil·la i mesurada. En aquell cas, però, la implicació de la meva germana em removia. Potser deueu recordar la meva indignació quan parlava amb el pare de la Neus Mercadal, que vaig explicar a *Alfagann és Flanagan*, o la que vaig experimentar a Sant Pau del Port, després de veure'm a les portes de la mort a alta mar (*Flanagan de luxe*). Doncs davant de la Isabel, aquell matí em veia sacsejat per una tremolor ben semblant. Em van dir després que feia por, que semblava que estigués a punt de clavar un cop de puny al primer que se'm posés al davant.

—Que no em sents? Que què ens volies dir!

A la Isabel, atabalada, li van caure la carpeta i els folis per terra. A la mà només li va quedar un retall de diari. Em va dir «Això» i es va precipitar a recollir la paperassa.

El retall de diari deia:

«Membres d'una ONG roben 75 milions de pessetes destinats a ajut humanitari.

»La víctima del robatori va ser el secretari general d'aquesta organització».

Què volia dir, allò? Jo m'ofegava d'impaciència. La Pili no era membre de cap organització no governamental, ni tampoc no hauria robat mai a ningú. I els ulls de la Isabel em miraven, indefensos, com dient «Jo no en tinc cap culpa».

«Guadalajara, 8 d'abril. El delegat a Espanya de l'ONG internacional Organització de la Natura Global, Trevor Bishop, va denunciar el robatori amb violència del qual va ser objecte ahir a la matinada per part de dos membres de la seva mateixa organització. Bishop viatjava en el tren nocturn Barcelona-Madrid amb un maletí amb cinc-cents mil dòlars (uns setanta-cinc milions de pessetes), destinats a una campanya humanitària. Segons Bishop, el jove C. S. M., de vint anys, company de l'Organització, i una noia es van presentar a la cabina on dormia, el van agredir i li van prendre el maletí. Avisat l'interventor, i després d'una precipitada persecució en què van participar altres viatgers, els dos joves van saltar del tren en marxa, a la rodalia de Guadalajara, amb els diners.

»L'Organització de la Natura Global, amb seu a Ginebra, és coneguda pel caràcter radical que dona al concepte d'*ajut humanitari*. Els seus dirigents mai no han refusat la confrontació amb el govern i les autoritats internacionals. Com es recordarà, entre d'altres incidents, l'any passat alguns dels seus membres van ser detinguts després de fer sabotatge al vaixell amb què el govern francès pretenia enviar deixalles de les centrals nuclears a un país del Tercer Món. També han denunciat repetidament els abusos de les forces d'intervenció de l'ONU».

I, més avall, un comentari titulat «Més nosa que ser-

vei». Llegit en diagonal deia més o menys que hi ha ONG que hi posen molt bona voluntat, però que de tant en tant els seus membres, arrossegats pels deliris salvadors del món, fan més nosa que servei.

Passaven més companys de classe i em saludaven. El Plasta, el Fede Rebollo, l'Antònia Sóller. Jo ni me'ls mirava. No podia estar per ells.

—Què vol dir, això?

—El Carles és el nòvio de la Pili. —I això volia dir que la «noia que l'acompanyava» era la Pili?!

—El Carles? I com ho saps? Aquí tan sols hi diu «C. S. M.»...

—Carles Sistax Mateu —va dir la Isabel. Volia recupear el retall de diari—. Sistax, amb ics. El nòvio de la Pili es diu Carles Sistax Mateu i pertany a aquesta ONG que diu el diari. I té vint anys.

—I què? —Jo em negava a creure-ho i mantenia el retall de diari fora del seu abast—. Pot ser una casualitat. El lladre pot ser un altre que es diu Celdoni Soley Matalascanyes i que no té res a veure amb la meva germana...!

—El Carles Sistax també ha desaparegut, Flanagan. Igual que la teva germana. N'hi ha un de la colla que viu a prop d'on viu ell i ens ha dit que la policia va anar a casa seva i va fer moltes preguntes...

Ara era jo qui no sabia on mirar. Se m'omplien els ulls de llàgrimes, però no de plor desconsolat, sinó de ràbia. Com s'acostuma a dir, ho estava veient tot vermell. La Isabel em va veure tan afligit que em va posar la mà a la galta i va dir:

—No t'amoïnis. Ningú no sabia que sortia amb la Pili, ni tan sols els pares del Carles. No poden haver dit res de la Pili...

Com si m'amoïnés gaire que la policia sospités de la Pili! Potser seria millor que en sospitessin: d'aquesta manera l'estarien buscant!

I, tot d'una, la Blanca, que arriba fins a nosaltres, sempre sobre els seus patins *on line*.

—Ei, Flanagan.

Me la vaig mirar contrariat. No podia estar per ella, tampoc. En aquells moments, només m'interessava la meva germana. On era la meva germana? Li vaig fer cinc cèntims del que passava: que la Pili havia desaparegut i que el meu pare m'havia encarregat que la busqués.

—Et puc ajudar?

—Ara no, Blanca, perdona'm. Ja et diré alguna cosa, en tot cas.

—Està bé.

Es va allunyar, complaent, i per un moment em va semblar que em deixava sol davant del perill. Bé, sí, marxava perquè jo l'havia foragitat però potser m'hauria agradat que insistís una mica, que tingués una mirada de recel cap a la Isabel, que m'estava tocant la galta quan ella havia arribat. Em venien ganes de cridar «No te'n vagis!». De vegades, m'agradaria que la Blanca fos una mica més gelosa i no tan independent. Però potser era l'estat d'ànim en què em trobava en aquell moment, aquell desfici.

Vaig tornar al tema:

—Qui és aquest Carles? D'on surt?

—El va portar el Polifemo, aquest Nadal passat. És un xicot molt simpàtic, de seguida va simpatitzar amb la Pili. Ella li va demanar que anés a sopar a casa dels teus pares, fent-se passar per aquell nòvio fantasma que tu et vas inventar... I aleshores van començar a sortir...

—Qui és el Polifemo?

—És el que surt amb la Nito. Es diu Pol, però el Carles li deia Polifemo perquè fuma i sempre tanca un ull, així...

—La Nito? —No recordava que la meva germana tingues cap amiga que es digués així.

—L'Helena. El Carles li diu Helena Nito perquè és baixeta. I ja tothom li diu la Nito.

—Molt graciós, aquest Carles, eh?

—És molt simpàtic, sí.

Jo l'odiava.

—I volien anar a Venècia aquestes vacances, amb la Pili, oi?

—Però no hi van anar perquè va sorgir algun problema a l'ONG del Carles...

—Quina mena de problema?

—No ho sé. La Pili no m'ho va acabar d'explicar. Només em va dir que havia sorgit un problema. Em sembla que era alguna cosa relacionada amb Somàlia.

—Amb què?

—Somàlia. Un país d'Àfrica.

Sí, vaig recordar que, durant un temps, Somàlia sortia molt als telenotícies.

—I què té a veure la Pili amb...?

—No ho sé! Només sé que van anar a l'agència de viatges de la plaça i van treure uns bitllets de tren.

—Cap a Madrid? —Es va arronsar d'espatlles, com si volgués dir «No ho sé», però li va sortir un «I cap a on vols, si no?». Em vaig decidir—: L'he de trobar. Tens una foto d'aquest Carles?

—Tinc una foto on hi surt ell...

La Isabel va treure una gran agenda de la motxilla. A l'interior, rere un plàstic transparent hi havia una fotografia on només es veia la Isabel abraçada a la cintura

d'un noi molt ros pentinat amb tupè. Quan la va treure, vaig descobrir que era l'ampliació d'una foto de grup que la Isabel havia doblegat per excloure la resta de la colla i quedar-se soleta amb el seu estimat.

Tres nois i tres noies, alternats, somreien a la càmera. L'alt Polifemo, amb l'ull tancat pel fum de la cigarreta, tenia la mà sobre l'espatlla de la petita Helena. Al mig, la Isabel i el ros del tupè. I a l'extrem, la meva germana, la Pilastra, al costat d'un atleta que feia el pallasso.

El vaig reconèixer. L'havia vist aquella memorable vegada al menjador de casa. Alt, fort, ferm, de mirada sincera, de somriure encomanadís. Vaig pensar que no tenia aspecte d'atracador.

—Me la puc quedar?

Ho vaig preguntar de tal manera que la Isabel no em podia dir que no. I quan anava a guardar-me la foto a la butxaca, vaig veure que hi havia uns gargots de retolador al dors. Eren els noms de tota la colla. El Polifemo, l'Helena Nito, l'amiga Mesamiga (la Isabel), el Tintinoide (el ros del tupè; sí que tenia una retirada al Tintín!), la Pipilangstrom i el Carles Sis-Anys. (Vaig pensar: «Sis anys? Què vol dir, això?». I, de seguida: «Ah, és clar! Sis tacs! Sis-tax!».)

Em va agradar allò de Pipilangstrom. És el nom de la protagonista d'una sèrie de novel·les de l'escriptora Astrid Lindgren. També en van fer una sèrie de televisió que vàiem amb la Pili quan érem petits. Aquí es deia *Pipí Calzaslargas* i ens agradava molt perquè la protagonista era molt trapella i vivia sola amb un cavall i feia el que volia i era filla d'un pirata i a més a més tenia més força que quatre hèrcules junts. La sèrie també ens agradava molt perquè als grans no els agradava gens. M'estimo molt la Pili, ens

avenim força i m'agradava que algú li digués Pipilangstrom. No podia ser un atracador algú que deia Pipilangstrom a la Pili.

Em vaig posar la foto junt amb el retall de diari a la butxaca, de qualsevol manera. No duia motxilla ni res per desar-los.

—Gràcies —vaig dir a la Isabel—. Ves a classe, que arribes tard.

Mentre m'allunyava de l'institut, vaig fer un esforç per tranquil·litzar-me. No creia que la Pili fos una atracadora, però, en tot cas, m'estimava més imaginar-me-la lladre que segrestada, violada o esquarterada com se m'havia estat apareixent, en malsons, tota la nit.

I em vaig plantejar per on havia de començar.